

Batterij

Katlijn berichtte mij vanmorgen dat ze haar verloren gewaande batterij voor haar GSM in haar eigen auto heeft teruggevonden. En daar was plots dé titel voor mijn verhaal over de TV-mis in Keerbergen. Want die batterij doet mij terugdenken aan die vriendelijke buschauffeur, die ons als een piloot verwelkomde in zijn bus, op weg naar Keerbergen, vroeg, heel vroeg 's morgens, zondag 23 januari 2005.

Maar vóór die zondag kwam de repetitie in de Sint-Michielkerk op zaterdag.

Effata is weer paraat, meer dan 50 zangers van beider kunne, in beste stemming op weg naar Keerbergen. Waarom Keerbergen?: het dichtst bij Tremelo, het dorp van Jozef De Veuster, Pater Damiaan. Er is iets met Tremelo, maar dat is niet belangrijk want de Sint-Michielkerk leent zich uitstekend voor het opnemen van de mis en de pastoor, Jozef Wellens, is blijkbaar vertrouwd met het medium televisie. Voor we echter daar geraken, leidt de buschauffeur ons langs onvermoede wegen over Schiplaken ("nooit van gehoord!"... mijn jongste broer woont daar!) en tracht hij over Hever in Keerbergen aan te komen. Keerbergen valt groter uit dan de meesten denken; ik wist het wel, want waar woont mijn oudste broer? Jawel!... Wat onwennig, moe van het lange zitten, komen we de kerk binnen. Die verandert in snel tempo in een kleedkamer (morgen moet alles in een afzonderlijk lokaal!). We nemen onze plaatsen in tussen de leden van de twee plaatselijke koren die ook meezingen. Guido is er al, die heeft de weg gebaand en een en ander afgesproken met de regie, want het ziet er allemaal eenvoudig uit, maar dat is het niet! Van op één plaats alles in het oog houden dóór een honderdkoppig koor door, is niet vanzelfsprekend en ons Els, en ook Odette, krijgen in het begin een paar maal het teken: 'naar links!'. Ze moeten maar zo beweeglijk niet zijn! Als Lea Gilmore - je weet wel: de Amerikaanse gospelzangeres van Het Kuipke - binnenkomt, krijgt ze een welgemeend welkomapplaus. En dan begint de repetitie met de vendelzwaaiende meisjes, met een plots opdoemende levende Pater Damiaan, met de aftastende stem van Lea, met de nu al zo vertrouwde gospels. Voor wie met dit ritueel niet bekend is - en de twee plaatselijke koren: Cantate Domino en De Dennengalm zijn het niet gewoon - duurt het wel even, want tenslotte is het geen koorrepetitie maar een regiorepetitie. Enkele van onze zangeressen zijn niet met de bus meegekomen, maar volgen met de trein naar het station van Haacht en zijn van plan de resterende afstand te voet af te leggen. Om te vermijden dat ze aankomen als alles al gedaan is, wordt ons geheim wapen, nl. mijn oudste broer, ingeschakeld en worden ze feestelijk met privé-auto opgehaald: dát is Effataservice!

Om 17.00 uur is alles in orde en de floormanager, de mij nu al vertrouwde Mefisto, blijkt tevreden te zijn.

Onze chauffeur brengt ons weer veilig en tijdig thuis. Zijn muzikale voorkeur komt wel niet met die van iedereen overeen, maar 'ambiance' is er zeker! Om 19.00 uur is er de wekelijkse Effataviering. Aangezien we de homilie van pastoor Wellens, verwijzend naar het evangelie, al gehoord hebben, geeft Guido commentaar bij de lezing uit de eerste brief van Paulus aan de christenen van Korinte. "Er is mij namelijk door de huisgenoten van Chloé over u verteld, broeders, dat er onenigheid onder u heerst". Ik luister zeer aandachtig: het is een verhaal van alle tijden: een al te menselijk verhaal dat Paulus met duidelijke woorden rechtzet. Je ziet en hoort dat het verhaal Guido raakt zoals het ons raakt. Is het toeval dat Lea de repetitie afsloot met de gezongen opdracht: "Never be ashamed to let your light shine"?

Zoals ik al zegde, is het 's zondags heel vroeg als we, op een hoogte van 35 m en met een buiten-temperatuur van 6°, Gent verlaten, nu recht op Keerbergen af, gewassen en gestreken, in 'Damiaanuniform'. De nieuwelingen gespannen voor die eerste ervaring, de ancients benieuwd hoe de gospels gaan overkomen. Katlijn is haar batterij al kwijt in haar auto, maar dat weet ze nog niet: nu is het meer een kwestie van onze eigen batterijen op te laden.

Stipt om 9.00 uur zijn we in Keerbergen, we frissen ons wat op en nemen plaats op het podium; Waarom beginnen we spontaan 'O Freedom' te zingen? Zenuwen of willen bewijzen dat we het kunnen? De kerk loopt langzaam vol en de vroegste kerkgangers krijgen al een gratis voorproefje van onze liederen en de zangkunst van Lea. Ingetogen zit zij te wachten; is het juist dat dit haar eerste TV-optreden is? Jean stelt zich op met iets dat op het eerste zicht lijkt op een moderne bisschopsstaf met het oog van God, maar dat bij nauwer toezien een statief met 'het' fototoestel blijkt te zijn.

En dan loopt de aftelling en het is begonnen voor we er erg in hebben: de ingeblikte vendelzwaaiers, de verwelkomende pastoor, O Happy day!

De eerste lezing gelezen door Pater Damiaan, een acteur die verbazend goed op de echte Damiaan lijkt; de vermanende woorden van Paulus aan zijn onenige christenen. 'Swing low': achteraf zie ik dat het begeleidende beeld dat van de aankomst per boot van Pater Damiaan op Molokaï is. Voor en na het grote dankgebed zingt Lea 'Amazing grace' en wij neuriën mee, vierstemmig: het is niet gemakkelijk, want de cadans is gebroken zoals het lied gebroken is. Maar toch klinkt het mooi en innig: wat is Lea toch begenadigd en wat is er een ragfijne band tussen haar en Guido.

Tijdens de vredeswens, die wij van Effata, in de vieringen zo echt beleven, zingen wij 'My God is a good God': Hij pakt mij vast, Hij draait mij om en om en hij brengt mij hoger op: is dat geen goede God?

De communie: 'We shall overcome someday': vandaag zijn we niet bang, vandaag staat God aan onze zijde. Als je de groep ziet zingen en de beelden zijn er als bewijs: die lachende, gelukkige, spontane groep willekeurig bijeengebrachte mensen met hetzelfde ideaal, geleid door een begeesterende Guido, dan kan je niet anders dan meezingen en vele mensen in de kerk doen dat dan ook. Ik hoop dat onze afwezigen dat ook gedaan hebben: wij zijn in gedachten bij hen.

Het getuigenis van Walter Van Wouwe naar Pater Damiaan is kort en krachtig: als geloofsbelijdenis een beetje uit de tijd: wie spreekt nu nog over idealen?, maar echt en overwogen. Ik bewonder zijn gedrevenheid en wat hij zegt meent hij, maar vooral: hij spreekt over zichzelf.

Nu komt de echte Lea boven: 'This little light of mine'! De tekst op zichzelf betekent weinig, maar de uitnodiging, de aansporing, de knipoogjes, de wenkende vingers en handen, de stap naar de mensen, de herhaling van de vraag: "Zal je je kleine licht laten stralen?" zijn de mooiste groet die je de mensen, die weer op pad worden gestuurd, kunt meegeven.

Mefisto maakt het afsluitende gebaar, hij is duidelijk tevreden. De pastoor vergeet zijn omhaling niet. Guido geeft de begintonen aan en wij zingen: 'O Freedom' als toemaatje voor de mensen die zich naar de 'receptie' haasten. Er is tijd voor een drankje en wat bijpraten, een lach, een traan, een zucht: het is weer eens voorbij.

Maar als je de ganse dag ernstig blijft, kan dat de gezondheid ernstig schaden. Daarvoor heb ik mijn Mechelse vrienden ingeschakeld: Raymond en Christiane die ons op het spoor gezet hebben van het restaurant van Zuster Liesbeth en van hun vrienden stadsgidsen Marc en Karine.

De maaltijd bij Zuster Liesbeth is verzorgd, de soep is lekker, er is ruim voldoende hoofdgerecht met bijpassende wijn of aangepast water, met een reuzenroomsoes als dessert. Marc en Karine komen ons stipt om 14.00 uur ophalen. Wij bezoeken de Mechelse binnenstad, of toch een heel klein deeltje ervan, ik heb er (verdorie) zelf verستeld van gestaan hoe mooi die wel is en hoe verzorgd ze er begint uit te zien. De gidsen zijn bekwaam: ze houden duidelijk van hun werk. Karine toont ons met trots in het Hof van Busleyden, nu museum, de collectie goudleer, "waar geen goud bij te pas komt". Marc leert ons in het beiaardmuseum, als hulpbeiaardier, de kneepjes van het vak. Woutje ziet wel geen klokken, maar het geluid bij een snelle melodie doet toch voldoende aan de beiaard denken en die horen we dan even later ook in het echt op de Grote Markt. In de Sint-Janskerk zien we de gevolgen van de Beeldenstorm, maar ook het prachtige schilderij van P. P. Rubens, 'De aanbidding der wijzen'. Sommigen van ons zien er uiteindelijk niets dan diagonalen meer in, maar het toepassen van het heldere licht in dit schilderij is magistraal en onvergetelijk. Hoe de toren van de Sint-Romboutskathedraal nog altijd rechtstaat, is mij na al die jaren nog steeds niet duidelijk, maar na de uitleg van Marc begin ik nog meer aan wonderen te geloven. In de kathedraal is het ook zonneklaar dat Karine gewoon is van met scholen op stap te gaan, want haar groep, misschien iets jonger van 'geest', heeft er duidelijk veel plezier in. Buiten wordt het bibberen en beven: de wind is opgestoken als voorbode van het naderende slechte weer. Snel nog een bezoek aan de eenzame Margaretha van Oostenrijk, tante van onze Keizer Karel, en dan door het oude begijnhof, langs de al halfgerestaureerde gevel van de Begijnhofkerk naar wat Tom 'de leuke afsluiter' heeft genoemd. Het bezoek aan de brouwerij van 'Den Anker' gaat niet door wegens 'werken', maar dat is velen geen zorg: het bezoek aan het stemmige bijhorende bierhuis is er wel. Ieder drinkt zijn geliefkoosde drank: Gouden Carolus is het neusje van de zalm, maar ook met zalmneusjes moet je oppassen!

De bus is op wonderbare wijze op loopafstand gekomen en we keren terug naar Gent. Voor sommigen zal het wel een 'sweet chariot' zijn, vooral voor Johan die zijn wens om over Antwerpen te rijden werkelijkheid ziet worden.

Om 18.55 uur zijn we terug in Gent: alles is als vanzelf gelopen, maar wij weten dat niets vanzelf komt en dat het maar lukt met goede vrienden, goede voorbereiding en heel veel liefde voor de mensen: bedankt Tom, Guido, Chrisje en wie er stil stond bij te genieten.

Wij waren in Gent terug juist voor de regen begon: Effata was weer thuis en het was goed geweest en we hadden het goed gedaan. Onze batterijen zijn weer opgeladen, Katlijn heeft de hare weer terug, de verwachte sneeuw is gevallen. Nieuwe uitdagingen wachten op ons.

Wouter